

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 5.

Ljubljana, dné 1. maja 1900.

VIII. tečaj.

Dvojno sv. obhajilo.

Dolgo sem premišljeval, naj vam li pišem o svojem ljubem Lojzku ali ne. — Zadnjič pa sem videl nekje prav lepo sliko, kjer prejema mladi bolnik obdan od svojih roditeljev, sestric in bratov in mladih belo oblečenih deklic prvo in tudi zadnje sv. obhajilo. Pretresla me je ta slika spominjajoča me mojega Lojzka.

Poznali ga gotovo niste vsi, nekateri izmež vas pa so ga vender-le. Da bi ga tudi posnemali v njegovih dobrih lastnostih oni, ki so trgali ž njim vred hlače na istih šolskih klopéh!

To, kar vam hočem povedati o njem, je le nekaj iz njegovega devetletnega življenja, pa naj bode vsem v spodbudo in posnemanje!

Lojzek je bil blaga duša, prijazen deček in postrežljiv vsakomur. V šoli se je pridno učil in radi so ga imeli ne samo stariši, marveč tudi gospoda katehet in učitelj.

Lansko poletje je končal drugi razred z dobrim uspehom. Veselil se je počitnic, in tudi na šolo ni pozabil mej uživanjem prostih dni.

Toda veselje se je obrnilo na žalost. Začel je bolehati. Več boleznij se ga je lotilo zapored tako zelo, da ni bilo misliti na šolo. Mnogo bolečin, hudih bolečin je moral revež prestati, toda vse je prenašal z voljno potrpežljivostjo. Ni veliko tožil in tarnal njim, ki so mu stregli, še celo tolažil jih je on, ki je bil sam najbolj potreben tolažbe.

Žalostna je prebolela marsikako noč njegova mati poleg postelje svojega ljubljenca, mnogo solzo si je obrisal njegov v skušnjah utrjeni oče iz očesa. In zakaj tudi ne? Saj sta vendar svojega otroka videla v tolikem trpljenju, njega, ki še greha morda poznal ni, v tolikih mukah. — Včasih, kadar so mu bolečine odlegle, legel je mal nasmeh na njegove ustne kar je utolažilo stariše.

Mnogokrat se je vil ubogi Lojzek v smrtnih bolečinah, in držali so mu že — blagoslovljeno svečo. Toda odleglo mu je zopet . . . Večkrat je ležal v nezavesti, kakor mrlič, a potem se zopet vzdramil.

Njegov gospod katehet so ga obiskali večkrat in opravili ž njim sv. spoved. — Lahko bi ga bil takó Bog spravljenega in očiščenega po tolikem trpljenju poklical k sebi. Toda v svoji nerazumljivi previdnosti sklenil je ž njim drugače.

Cesto je že hrepenel mladi Lojzek v svoji otročji preprostosti po onem dnevu, ki bi ga ožje združil z njegovim Jezusom, — po prvem sv. obhajilu. Naučil se je bil molitvic še kot učenec, in letošnje šolsko leto bi bil lahko pristopil prvokrat k mizi Gospodovi . . .

Oh, kakó morajo biti Jezusu všeč taki otroci, ki že pred določenim časom željno hrepené po njem! Še bolj pa hrepení On sam združiti se ž njimi, On, ki je nekdam klical in še vedno kliče takó ljubeznivo: „Pustite otročiče k meni!“ —

Takó je bilo z Lojzkom.

Prikovanemu v mučni bolezni na postelj, zročemu bledi smrti v oči, mu skoro ni več bilo mogoče misliti na sv. obhajilo. Ker pa ni mogel on k Jezusu, prišel je ljubi Prijatelj otrok sam k njemu. In ravno ta vzrok

je morda bil, da ga je pustil toliko časa v trpljenju viseti mej življenjem in smrtjo . . .

Ker so opazili gospod katehet na svojem ljubčku toliko znanje krščanskega nauka, vprašali so ga: „Lojzek, mari ne želiš prvega sv. obhajila?“ — Komu je bilo to vprašanje ljubše in tolažljivejše, kakor našemu Lojzku? Nekako začudeno in vendar veselo je prikičal z glavo. Zdaj so ga še nekoliko poučili o zakramentu sv. obhajila, govorili mu o ljubem Jezusu v sv. hostiji in v nebesih, ter ga takó s sveto spovedjo pripravili na prihod Gospodov.

Ko so odšli gospod katehet, zaigrala je v očeh našega Lojzka solza! Toda ta ni bila solza žalosti, znak britkosti, ampak solza veselja, katero more le nedolžnost sama potočiti. Mej tem, ko so domači pospravljali po sobi, pregrnili mizo, na njo postavili sveči in razpelo v sredo, pripravljal se je mladi bolnik z veliko iskrenostjo, v začudenje navzočih, na — prvo sv. obhajilo. Pozabil je popolnoma na svojo bolezen in v duhu gledal Jezusa, ki prihaja k njemu, in se pri srčno pogovarjal ž njim . . .

Zdaj zapoje zvonček . . . Bolnik se obrne proti vratom in težko pričakuje svojega Zveličarja, katerega mu kmalu na to mej splošno tiho molitvijo navzočih položé na jezik . . . Da bi ga videli, s káko pobožnostjo je zavžil Najsvetejše — prvokrat v svojem življenju, močile bi tudi vam, ljubi otročiči, gorke solze veselja zorna lica . . .

Lojzek se je čutil po tem prvem sv. obhajilu presrečnega. Preljubezni vi Jezus sam ga je utolažil in mu zljajšal bolečine. Toda le nekoliko ur mu je še odločil v življenje na tem svetu, potem pa ga je poklical k sebi. — — —

Hrepenel je po Jezusu, trpel ž njim, združil se je ž njim tu na zemlji, da ga more zdaj uživati na veke v sv. nebesih . . .

In takó je bilo Lojzkovo *prvo* sv. obhajilo ob jednem tudi — *sadnje*.

Al. Peterlin.

